

SJÓNLEIKUR

sannførdur um at vinmaðurin hevur mogga mammuni, og er nú eisini farin við gomlu kjerligheitini, sum gevur leikinum heitið.

Er hon for real, ella bara ein ødipal hugmynd í eini kryplaðari mannfólkatilveru uttan pápar og mannligar fyrimyndir?

Kvinnulýsingarnar, sum iva-leyst fara at falla mongum fyri bróstið, velji eg at fata sum úrslit av tilætlaðum messupráti, tá tær verða lýstar sum moggi-objekt. Í sjálvum sær eru tær einki uttan eitt lítið, er útsøgnin úr nútíðarmessuni. Men fyri Guds skyld ikki vaskikonan, Henrietta (Annika Johannesen).

Hetta eru undrunarspurningarnir í tilverunar vovna nútíðarneti.

Bindingin til Olivarsa perspektiv er altavgerandi og bindir allan leikin til impotens og eina sjónliga amputatió, at vera settur til vik. Samstundis er rullandi hjálpartilíð ein skriftastólur, ið eisini livir sítt egna lív og verður róptur erligheitstrúna. Friggjanin til katolisismuna er greið.

Í teim ovurhonds mongu til-sipingunum til heimlig gerandisviðurskifti, nú og seinastu hálvu øldina, er greitt, at í øllum abstraktiónunum eru vit í einum ítøkiligum heimi, har poesiin er samhangs-

kraftin og hevur mestu innihaldsligu maktina, hóast ytru karmarnir verða settir við aðalfundin í Fiskimannafelagnum 28. desember í Norðurlandahúsinum. Tá skal filmurin hjá Olivar vísast.

Altavgerandi høvuðspersónurin býr á stovni og hevur eitt filmiskt klippirúm, har hann skapar og setir heimsmyndir saman. Sum Frankenstein hevur hann tikið seg burtur úr samfelagnum. Á stovninum er einasta kvinnuliga sjálvstøðuga hetjan, ið er vaskikonan Henrietta. Teirra tættu og innliga samspæl í endanum á aðru pallmynd beint fyri støðgin er tað mest hugtakandi í øllum leikinum.

Í kliniska klippirúminum, ið bendir til The Man Who Fell To Earth og stílfult nýgamlar science fiction filmar, er Olivar farin at forloysa ein innara listamann. Hóast hann ikki slapp á filmskúlan í Kabelvåg, tí djevulin Swedenborg (Páll Danielsen) noktaði honum, ger hann film fyri seg sjálvum og vinmannin Hergeir (Hogni Olsen), sum stillar upp til formansvalið í Fiskimannafelagnum. Í filmklippunum eru vit í Vjetnam í 70'unum, men siggja eisini Trump í dag. Leysir setningar eru eisini um Mjørkadalismenn, ið hava sent húsaleiguna í Havn til himmals. Tað er ein so gomul klisjé at eg vildi jarða hana. Kom víðari.

Eftir alt ov orðaríka dialogin í

fyrstu pallmynd, er hallusinerandi kastrasjónssenin á aðru pallmynd larmandi stuttlig, tá tøkkin, sirkus og akrobatikkur taka yvirhond. Her siggja vit havfrúnna, mammuna (Eyð Matras) og vermammuna (Súsanna Torgarð) sum trúföstu konuna, ið altíð stendur við mansins lið.

Eftir steðgin eru vit í triðju pallmynd, tá Linda (havfrúgvinn) og Hergeir hava barnadóp í spíðsborgarliga heiminum hjá foreldrum hennara. Olivar er alla tíðina eftir pápa Lindu (Páll Danielsen), sum er stórkapitalistur og pensjoneraður skúlastjóri. Tað er sum at festa í turt fjús. Teir hava eitt so dynamiskt samanspæl, at eg hómi ein spíra til eina nútíðar sjónvarpsrøð, ið snarar um orðið trolkapitalisma.

Málið

Málið er beint fram, sum altíð hjá Jóanesi og bara í einstøkum forum hoyri eg orð, sum eg sjálvur vildi havt sagt annarleiðis. Og orðabókaføroyska málið fær eisini ein lerara fyri og annan eftir. Málið sjálvt sleppur at liva sítt egna lív sum briljantir one liners í fleiri síðusetningum, eitt eyðkenni sum kanska stendur serliga sterkt í Havn, hetta við fyndugum orðaspæli millum kiosk og keikant. Og meðan orðini renna, varnist eg líkleikan millum Jóanes og høvuðsleikaran, Hjálmar. Í útsjón

og keipum líkjast teir so nógv, at tá eyðkendar vendingar, sum at slikka fisu, fara um pallin, tá er hann Jóanis. Hevði hann haft hund, seyðahund, so hevði hann itið Mefisto. Hjálmar er Jóanis og ikki ein patetiskt teldutalandi Stephen Hawking, sum tónadeyður lesur úr handriti. Her eru kraftfull orð, í byrjanini gamaní alt ov nógv, men tey eru allan vegin úr kjøti og blóði.

Sjómanskapur og samantak

Sjómanskapur og sjómannaálív er ein vandamikili og óvard vinna, sum útbúgvingarskipanin, onnur enn Vinnuháskúlin, aldri hevur virt, og vinnan sjálv heldur ikki hevur vilja knýtt til útbúgving og menning. Tað er sum miðöld á sjógv. Sjómenn skulu haldast ómælandi og aldri seta krøv. Tað er tesan. Antitesan er intellektuelli sjómaðurin. Men Olivar hevur mist førleikarnar sum sjómaður á teim sjeið høvunum. Nú hevur hann tvey landgangandi hjól, sum hann pumpar luft í og roynir at halda koyrandi. Við orðaskjútis hjá Jóanesi á dúrkinum frá Sani-stál. Tað er hugtakandi. Hetta er Gesamtkunst mitt í Havn eitt septemberkvöld. Til lukku við avrikinum!

Av seks møguligum stjørnum gevi eg fimm, tí at inngangurin varð so orðaríkur. Kill your darlings!

